

Harcerska, Wieczorem

Mrok się gęstwi po sadzie, ziemny powiał chłód,
Zda się, iż dal zbłąkana podchodzi do wrót...
Wiatr się zsunął ze strzechy na gałęzie drzew, —
Czy on we mnie tak śpiewa? Widzę poprzez śpiew,
Jak księżyc wschodzi nad borem!

W podwórzu, dokąd zajrzał z poza ciemnych brzóz,
Rozwidniła się studnia i samotny wóz,
Między szprychy znienacka oświetlonych kół
Duch, drogi nieznający, na nocleg się wsnuł
Wieczorem, późnym wieczorem.

Przez szyby moich okien, zapatrzonych w staw,
Blask spada i tli się wśród wilgotnych traw.
W dłoni mojej zerwany doumiera wrzos.
Jakże dziwno wymówić własne imię w głos
Wieczorem, późnym wieczorem!...

Cień mój, co we dnie kładł się na złocisty łąn,
Nocą pragnie zapełnić pustkę moich ścian.
Do szyb, znikąd zjawione, lgną puszyste ćmy, —
Staw posrebrniał i widzi inaczej, niż my,
Jak księżyc wschodzi nad borem...